

Nu te hevig, morgen te traag

Beperkte kennis over de ziekte van PARKINSON leidt tot heel wat onbegrip

- In 1817 schreef James Parkinson als eerste over de hersenziekte
- Een behandeling die ze stopt, is er nog niet
- België telt 35.000 mensen met parkinson

Jozefien VAN HUFFEL

Ouderen die beven, dat is het beeld dat velen hebben van de ziekte van Parkinson. „Ik wist ook niet meer bij mijn diagnose twaalf jaar geleden”, zegt Ria Leeman. Ze is nu 58 en voorzitter van de Vlaamse Liga Parkinson (VLP). „Tien tot vijftien procent van de patiënten is jonger dan 55 en we beven lang niet allemaal.”

Bij patiënten met de ziekte van Parkinson sterven bepaalde zenuwcellen in de hersenen af. Het gaat vooral om de cellen die dopamine produceren, een stof die onder meer belangrijk is voor de motoriek. Alledaagse bewegingen, zoals stappen of schrijven, gaan trager of zelfs helemaal niet.

In 1817 beschreef James Parkinson voor het eerst de symptomen van de ziekte. „Hij had het bijvoorbeeld over een rijke patiënt met twee knechten: een om hem in gang te duwen bij het stappen en een om hem te stoppen”,



De Limburgse zelfhulpgroep van de VLP geniet van een kooknamiddag. © Jozefien Van Huffel

zegt Ria Leeman. „Dat is herkenbaar. Onlangs kwam iemand nog met een geschaafd gezicht naar de vergadering. Zijn zoon wilde een loopwedstrijdje doen. Vader won, maar kon niet stoppen met lopen en moest zich laten vallen.”

Een behandeling die het afsterven van hersencellen stopt of afremt, is er nog niet. Medicatie be-

strijdt de symptomen, maar die blijven onvoorspelbaar. „Vandaag voel ik me goed, maar dit weekend was rot”, zegt Leeman. „Zaterdag viel ik de hele tijd, omdat mijn lichaam niet meewilde. Zondag kon ik het niet stilhouden.”

„Het moeilijkste vind ik dat ik zo traag ben”, vervolgt ze. „Ik deed vroeger alles tegelijk. Ik werkte,

maar was ook lector, catechist en secretaris van de KVLV. Dat kan niet meer. Maar ik moet eerlijk zeggen dat ik nooit zo gelukkig was als de voorbije tien jaar.”

Voor heel wat mensen met parkinson geldt dat echter niet. Ze schamen zich voor hun lichaam. Ze blijven binnen, bang voor onbegrip. „Met de VLP werken we

daar echt aan”, zegt Leeman. „Als we de schaamte overwinnen en open zijn over de ziekte, kan het begrip alleen maar toenemen.”

„Onlangs ging ik bijvoorbeeld fietsen met jeugdvriendinnen. Ik wilde me niet laten kennen en achteraf op restaurant was ik erg moe en slecht te been. ‘Nou, die

„Mensen met parkinson schamen zich vaak. Wij willen daaraan werken”

dame heeft echt te veel op’, merkte een Nederlander op. Dan hou ik me niet in om te reageren: ‘Die dame heeft maar één glas wijn gedronken’, maar die dame heeft parkinson’.”

De VLP brengt lotgenoten samen in zelfhulpgroepen. Patiënten krijgen steun, hulp, informatie en goede voorbeelden. „In elke groep ontmoet ik optimistische patiënten”, lacht Ria Leeman. „Misschien is dat ook een symptoom van parkinson.”

Op 22 april van 10.30 tot 16 uur heeft de Parkinson Werelddag plaats in het ICC in Gent (Van Ryselberghedreef 2). Inschrijven kan door storting van 10 euro op rekeningnummer BE68 0014 7822 5234. Info via 013 66 43 50 of www.parkinsonliga.be.

Werkschoen en rompertje

Buurtbeheerbedrijf Manus wint Jobkanaal Diversiteitsprijs 2012

In een park in Antwerpen verwijderen arbeiders onkruid. Een voertuig stopt bij hen. Een vrouw stapt uit, haalt stoelen uit het voertuig en zet die voor het schoolbord dat op de wagen staat. De arbeiders gaan zitten, de les Nederlands begint.

Het voertuig is de *A-tot-Z-camionette* van buurtbeheerbedrijf Manus. „We zijn actief in Antwerpen, Brussel en Mechelen. We doen onder meer groenbeheer, schoonmaak en kleine renovaties”, vertelt Johan Van Dooren. „Mensen die het moeilijk hebben op de arbeidsmarkt kunnen bij ons aan de slag. Terzelfder tijd leren ze echt

werken. En Nederlands, want velen van hen praten moeizaam. De les is toegespitst op het werk. Zo pikken ze de taal sneller op.” Manus kreeg de Jobkanaalprijs voor Diversiteit 2012, bedoeld voor bedrijven die in hun personeelsbeleid op een vernieuwende manier werk maken van verscheidenheid.

Werfleider en peter

Wie bij Manus begint te werken, krijgt een werfleider als peter of meter en een POP, een persoonlijk ontwikkelingsplan. Van Dooren: „Daar staat in waar ze goed in zijn en wat ze willen bereiken. Dat gaat van een rijbewijs halen tot

een cursus assertiviteit of klantvriendelijkheid volgen.” De vooruitgang wordt geregeld geëvalueerd. Dat gebeurt tijdens officiële gesprekken, maar net zo goed in de bestelwagen op weg naar de bouw- of arbeidsplaats.

De werfleiders en arbeidsbegeleiders helpen ook bij problemen buiten de werkvloer. Van Dooren: „Wie thuis vijf aangetekende brieven heeft liggen die hij niet begrijpt, concentreert zich niet op zijn baan. Dan bekijken we die samen.”

„Net zo goed zijn mooie werkleuren en degelijke schoenen belangrijk”, vervolgt hij. „Ze geven mensen het gevoel dat ze het waard zijn om in hen te investeren. Dan zijn we meteen goed begonnen.”

Het logo van Manus, een speelse felgroene hand, staat echter niet enkel op werkkledij, maar ook op rompertjes. „Wie vader of moeder wordt, krijgt een Manusrompertje en muts”, zegt Van Dooren. „We hebben trouwens ook ‘mega manus handcrème’. In de verschillende vestigingen stond in de winter altijd een pot uiercrème op tafel. Stoere arbeiders verzorgden broederlijk de handen. Een ideaal gadget dus. We zitten meer op het werk dan thuis, dus werken kan beter ook leuk zijn.”

Andere laureaten van de Diversiteitsprijs dit jaar waren fruitbedrijf Van Hellemont en Betonfabriek De Bonte. (JVH)



Groenbeheer, schoonmaak, kleine renovaties én Nederlands leren. Een originele combinatie. © Manus

Van pubergrillen tot grote levensvragen

Nieuw magazine *Groeien!* helpt ouders vanuit een christelijke inspiratie bij het omgaan met de vragen en twijfels van tieners

„In de puberteit is het moeilijk. Je weet niet wat je wilt en toch moet je beslissingen nemen”, zegt een jongen over zijn twijfel om al dan niet misdienaar te blijven. Niet enkel het lichaam, de gevoelens en de blik op de wereld veranderen ingrijpend in de tienertijd, ook de houding ten opzichte van God, geloof en Kerk wijzigt.

Het nieuwe eenmalige magazine *Groeien!* probeert ouders een houvast te bieden in de omgang met de twijfels en de keuzes van hun opgroeiende kinderen. Het magazine heeft allereerst aandacht voor algemene thema's over pubers zoals zelfvertrouwen en slechte vrienden. Vervolgens bekijkt het tieners door een religieuze bril. Wat kan het vormsel voor hen betekenen? Wat is de aantrekkingskracht van Taizé?

Zelfs *Groeien!* weet het: pubers zijn doorgaans niet meteen bezig met God. Daarvoor staat hun eigen ontwikkeling te sterk centraal. „Toch stellen ze zich, meestal naar aanleiding van moeilijke momenten, vragen over de zin van het leven en wat God daarmee te maken heeft”, weet het magazine. „Ze ruilen een letterlijke betekenis van Bijbelverhalen en geloofsuitspraken in voor een radicale vraagstelling. Het valt hen



© Halewijn

zwaar om God en mens samen te denken.”

De weg die tieners afleggen, doet niet enkel henzelf groeien. Ook ouders kunnen zich door hun vragen laten uitdagen en zelf nieuwe antwoorden formuleren. „De groeiboost van je tiener is een groeikans voor jezelf.” (JVH)

Groeien!, Halewijn, Antwerpen, 2012, 80 blz., 4 euro, ISBN 978 90 8528 236 5. Het magazine kunt u bestellen via 03 210 08 11 of www.halewijn.info.